

EEN GEZIN OM HAAR HEEN

HET IS VOOR ONZE GELIEFDE VORSTIN een groot voorrecht geweest, dat zij in een eigen gezin, in een vorstelijke familie leven mag.

Een vorst of vorstin leeft eenzaam.

Dit lijkt met de werkelijkheid in strijd, want er zijn maar weinig tijden en oogenblikken in hun leven, waarin ze niet door de hofhouding, door staatslieden, door allerlei vreemden vaak, omringd zijn.

Toch is dit slechts schijn.

Men kan zich in de Kalverstraat of op de Pier te Scheveningen bij zomeravond, door drommen menschen omringd zien en zich toch eenzaam gevoelen.

Ook een vorstin kan haar vriendin, zelfs haar vertrouweling hebben.

Maar altijd blijft daar . . . de afstand.

Tusschen de meerdere, niet van persóon maar van plaats en stand, en de mindere.

Dat kan niet worden weggewerkt.

't Is de schaduw van het koningschap.

En de staatsman had gelijk, die eens neerschreef of 't niet voor volk en vorst verkieslijker zou zijn geweest, als men zich in 1813 bij een eenvoudiger titel had gehouden, — al denkt natuurlijk niemand er nu meer aan, om een verandering voor te stellen in dezen geest.

Maar de klove is en blijft er.

En elk mensch heeft zulk een onuitwisschbare behoefte om zónder klove of scheidsmuur, gehèel als gelijke, die dat niet alleen zelf zoo aanvoelt, maar ook wéét, dat de ander het zoo beschouwt, zich met dien ander te onderhouden en zijn of haar dagelijkschen omgang te genieten.

Daarom is het eigen gezin, de eigen familie zulk een voorrecht, dat onze Koningin genieten mag. ☒

☒ En al is nu 't gezin niet groot; al hebben wij allen te zijner tijd weleens rijker ontplooiing als bede voor Gods aangezicht gebracht, het is toch — man, vrouw en kind — een compleet gezin, waarin H. M. de weelde van het gezin — en als we koningin Emma er bij rekenen — van het intieme familieleven, smaken mag.

Dezer dagen zagen we die eenvoudige, leuke kiek: de vorstelijke familie op 't ijs. Koningin en prinses doen een flinke streek, maar de Prins, die waarschijnlijk meer verstand van ski-loopen heeft, léért achter een bakslee aan, zich alsnog op de nationale ijzers voort te bewegen.

Ik weet niet, 't zij met allen eerbied voor de vorstelijke ledematen gezegd, of hij daarbij ook nog soms 'n keer met handen en voeten in de lucht is komen te liggen, dan zal daarop ongetwijfeld gulle scherts gevolgd zijn, die een „onderdaan“ zich niet tegenóver het vorstelijk gezin veroorloven zou en die de mensch toch zoo noodig heeft, wil hij niet verstrakken en verzuren vóór zijn tijd.

Zie, dat gezinsleven, dien zegen, welken God onze Koningin in en door haar huwelijk schonk, kunnen we niet genoeg op waarde schatten.

Vooreerst, omdat we de Koningin en 't vorstelijk gezin zoo gaarne 't goede gunnen.

En daarnaast, — prof. Treub heeft indertijd eens geschreven, dat H. M. uit zichzelf wat beschroomd is. Hoe licht kan zulk een eigenschap niet worden tot geslotenheid, tot een gevoel van verlatenheid, als daar niet een kleine kring was, waarin zij zonder schroom zich kan uiten en geven gelijk ze is; waarin ze vrouw, moeder, ja! bij onze geliefde Emma van Waldeck-Pyrmont, ook nog kind kan zijn.

God spare haar 't gezin en de familie, nog jaren lang . . .

P. BROUWER

Marnix van Sint-Aldegonde
leest zijn Wilhelmus-lied voor
aan den Prins van Oranje.

248

... Oorloff mijn arme schapen
Die zijt in grooten noot,
U Harder zal niet slapen
Al zijt ghij nu benout . . .